

Postanowienie z dnia 11 lipca 1996 r.
I PA 1/96

W sprawach dyscyplinarnych adwokatów i aplikantów adwokackich nie przysługuje kasacja od prawomocnego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Andrzej Kijowski, Ewa Strużyna,

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 lipca 1996 r. kasacji obwinionego Marka T. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego dla adwokatów [...] z dnia 27 stycznia 1996 r.

p o s t a n o w i ł:

pozostawić kasację bez rozpoznania

U z a s a d n i e n i e

Marek T. wniósł kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego dla spraw adwokatów z dnia 27 stycznia 1996 roku, zarzucając rażące naruszenie § 26 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1983 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. Nr 68, poz. 307), art. 9 i 357 KPK oraz domagał się przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Adwokackiej w P. Jako podstawa prawna kasacji wskazany został art. 4 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o zmianie Kodeksu postępowania karnego, ustawy o ustroju sądów wojskowych, ustawy o opłatach w sprawach karnych i ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. Nr 89, poz. 443 ze zm.) w związku z art. 91 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) i art. 463 § 1 KPK.

Naczelna Rada Adwokacka w piśmie z dnia 15 maja 1996 r., stanowiącym odpowiedź na kasację obrońcy obwinionego Marka T., nie uznała kasacji za zasadną, bowiem zaskarżone orzeczenie jest tożsame z wyrokami Sądu Wojewódzkiego w P. z dnia 20 maja 1994 r. i Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 17 lutego 1995 r. w części dotyczącej uznania obwinionego adw. Marka T. winnym przestępstw natury kryminalnej. W tych warunkach Naczelna Rada Adwokacka stwierdziła, że udział obwinionego w rozprawie, na której zapadło orzeczenie dyscyplinarne, nie był konieczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 463 § 1 KPK w brzmieniu ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o zmianie Kodeksu postępowania karnego, ustawy o ustroju sądów wojskowych, ustawy o opłatach w sprawach karnych i ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. Nr 89, poz. 443 ze zm.), zwanej dalej ustawą o zmianie KPK, kasacja może być wnie-

siona od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie sądowe. Oznacza to, że ustawodawca wprowadził instytucję kasacji do karnego postępowania sądowego, rezygnując jednocześnie z rewizji nadzwyczajnej.

[...] Jednakże przepis art. 4 ustawy o zmianie KPK postanawia, że ilekroć ustawa szczególna przewiduje w postępowaniu dyscyplinarnym rewizję nadzwyczajną, Sąd Najwyższy stosuje odpowiednio przy jej rozpoznaniu przepisy o postępowaniu kasacyjnym. Sformułowanie powyższe wskazuje, że pozostawiono w postępowaniu dyscyplinarnym instytucję rewizji nadzwyczajnej, a jedynie przy rozpoznawaniu jej należy stosować odpowiednio przepisy o postępowaniu kasacyjnym.

Dotyczy to również spraw dyscyplinarnych adwokatów, którzy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.), a art. 91 ust. 1 tej ustawy dopuszcza rewizję nadzwyczajną od prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego. Przepis ten nie został uchylony, ani zmieniony przez art. 4 ustawy o zmianie KPK, obecnie zmodyfikowano jedynie zasady rozpoznawania takich rewizji nadzwyczajnych przez odpowiednie stosowanie przepisów o postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy uznał zatem, że kasacja nie przysługuje od prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego w sprawach adwokatów i aplikantów adwokackich.

Z tych też względów i na podstawie art. 467 § 3 KPK wniesiona przez Marka T. kasacja jako niedopuszczalna, pozostawiona została bez rozpoznania.

=====